В трудах звиває
невгамовний день
Своє гніздо ретельно,
мов лелека.
Чи радість сонцем,
чи печаль, як спека,
А він трубить осанну
і гряде.
Жонглюючи на променях
Фортун,
Він ловить світ
в свої тугі обійми,
Святешно молиться,
зітхає більно,
Сміється і плаче
в суголоссі струн.
І так щораз гучний,
як передзвін,
Складає день важкий
життя екзамен.
І слава Богу,
що приходить завжди
До нас правдою,
то казочкою він.